

SVENSK UNGDOM

40

Förtal

Bästa läsare,

Med tanke på Ert välbefinnande är det säkert på sin plats med en liten förklaring och några försiktiga råd innan Ni läser igenom denna skrift.

Då kulturutskottet fick i uppdrag att dra sitt strå till stacken för att Svensk Ungdoms 40-årsjubileum skulle uppmärksammas, så gick tanken osökt till "vi ger ut en publikation". Ingen hedersvärd finlandssvensk organisation, som har kunnat fira ett jubileum av något slag, är utan en jubileumsskrift. Sagt och gjort. Vi slängde självkritiken över bord, satte pannorna i fundersamma veck och skred verket an. Många briljanta idéer föresvävade de fem ärevärdiga medlemmarna i utskottet, och det var följaktligen mycket svårt att sovra bland alla goda förslag. Organisationen gick nämligen inte med på att ge ut fem eller ett större antal olika jubileumsskrifter med hänvisning till det kärva ekonomiska läget, vilket i och för sig är förstäeligt.

Slutresultatet av allt funderande och parlamentering har Ni nu i alla fall i handen, på bordet eller på berget. Vi hoppas på det sistnämnda - i solen. Vi hoppas också, att Ni är avstressade och har en stor portion humor i beredskap, för det är en absolut nödvändighet om Ni skall kunna njuta av genomläsningen. Trevlig lässtund!

Korrekturläsarna efter genomfört vär

Förord

Svensk Ungdom hör vid uppnådda 40 år till de äldsta fungerande politiska ungdomsorganisationerna i Finland. Det kan också ses som ett bevis på att SU fyller en viktig funktion i det finländska samhället.

Endast SU har konsekvent hållit på den finlandssvenska och tvåspråkiga ungdomens intressen.

Som ungdomsorganisation är det naturligtvis väsentligt att vi kan förnya oss, vara känsliga för nya tankegångar, blicka framåt och köra de frågor som är viktiga i ett längre tidsperspektiv sett.

Detta utesluter dock inte det faktum, att all verksamhet underlättas av att man känner till den historiska bakgrunden. Därför är det också intressant för oss dagens SU'are att känna till hur vår organisation fungerade tidigare.

Det här var utgångspunkten för kulturutskottet, då vi beslöt intervjua några äldre SU'are, som varit mycket aktiva på sin tid. Vi hoppas dessa intervjuer skall ge dig en bild av vad SU har varit och också vad SU kan bli i framtiden.

Svensk Ungdom grundas

Olav Ahlbäck fungerade som ordförande både i den ungdomsstyrelse inom SFP, som tillsattes 20.5.1943 som en första åtgärd för att få i gång ungdomsverksamheten inom partiet och i SU's första egentliga styrelse, som valdes vid det första årsmötet 29.5.1944 i Gamlakarleby.

Ahlbäck fungerade som ordförande fram till juni 1948, då han avsåde sig uppdraget p.g.a. ökande arbetsuppgifter.

Det var Kaj Snellman som tog kontakt med Ahlbäck och diskuterade vikten av att åstadkomma en ungdomsorganisation inom partiet. Den 11. - 14. november 1943 höll Ahlbäck en politisk kurs på Nylands Nation i Helsingfors för svenskspråkiga ungdomar, intresserade av att sätta sig in i det politiska läget. Ca 30 ungdomar deltog, bl.a. Carl Jakob Gardberg och Irina Matvejew. Som kursdragare medverkade även bl.a. Kaj Snellman och Henry Backman. Vid denna kurs fattades beslut om att grunda en ungdomsorganisation till SFP.

Debattämnen under den första tiden

SU's viktigaste uppgifter under den första tiden var att bygga upp organisationen så att den skulle fungera då kriget skulle vara över och den politiska verksamheten skulle vidta igen i större utsträckning.

Lokalavdelningar grundades oftast efter det att en politisk kurs med information om statsförfattningen, kommunalpolitik och föreningsteknik hållits.

Under denna tid utgjorde föreningen endast ett embryo till en organisation och verkade främst inom partiets ram. Medlemsantalet rörde sig kring några hundra.

Bland de interna organisatoriska frågorna under denna tid fanns utformningen av föreningens stadgar. Både föreningens namn, Svensk Ungdom, och dess tidnings, Svensk Framtid, föreslogs av Ahlbäck. Ahlbäck säger sig vara mer nöjd med det senare namnet, medan det förra var mer tveksamt, eftersom skolungdomsförbundets tidning hade samma namn.

SU's årsmöten hölls alltid i samband med SFP's partidag (strax före), vilket var ett utmärkt tillfälle till skolning för medlemmarna.

De hetaste debattämnen under denna tid gällde frågan om hur Finland skulle kunna komma ur kriget och hur övergången till fredsskedet skulle ske. Dessa frågor diskuterades ej egentligen inom SU, men dock av de personer som var aktiva inom SU. Ahlbäck hörde tillsammans med bl.a. Christoffer Schildt, Henrik Antell och Erik Ekman till den s.k. fredsoptionen.

SU etablerade under denna tid samarbete med folkpartiets ungdomsförbund och de s.k. ungsvenskarna (högerns ungdomsorganisation) i Sverige bl.a. på så sätt att representanter för SU deltog i deras årsmöten och tvärtom.

Minnen

Som ett sorgligt minne från denna tid nämner Ahlbäck underrettelserna om genombrottet på Näset, vilka han fick sedan han tillsammans med Kaj Snellman i juni 1944 deltagit i den svenska högerns ungdomsorganisations möte i Borås.

Vid ankomsten till Stockholm fick de veta om genombrottet på Näset, i Åbo mötte de evakuerade på tåget och i Helsingfors fanns inte en enda taxi, eftersom alla kommenderats österut, för att delta i tömningen av Karelska Näset.

I samband med att Ahlbäck avgick från posten som ordförande för SU år 1948 träffade han sitt val mellan politiken och vetenskapen. Ahlbäck nämner dock att Ralf Törngren ville locka in honom på den politiska banan igen, dels i samband med valet av partisekreterare, då Inge Appelgren blev vald, dels då Törngren avgick som ordförande och erbjöd Ahlbäck posten.

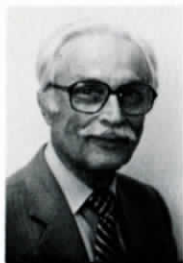
SU's utveckling

Enligt Ahlbäck har SU blivit en källa till kraft och förnyelse för partiet i en utsträckning som man för fyrtio år sedan endast kunde ha fantasifulla förhoppningar om.

SU ger möjlighet till en inlärningsperiod och till en rekrytering av nya ledande krafter för partiet.

Ahlbäck hoppas att verksamheten inom SU skall fortsätta som den gjort under de senaste decennierna och även öka i betydelse och omfattning.

Ungdomsorganisationen är i dag något som partiet ej längre kan undvara. Ju framgångsrikare SU är desto bättre är det för partiet.

Frank Jernström

SU — en elitorganisation eller en bred samlingsrörelse?

Frank Jernström var aktiv inom SU i slutet av 40-talet samt i början av 50-talet. Han var en lång tid ordförande för SU i Ekenäs. Han var medlem av centralstyrelsen och fungerade en kort tid som viceordförande för SU. Dessutom var han medlem i redaktionsrådet för Svensk Framtid. Han var även medlem av den social-liberala fraktionen inom Svensk Ungdom och via den deltog han på många av Internordiska rådets möten.

Det "hetaste" debattämnet var om SU skulle vara en elitorganisation eller en bred samlingsrörelse. Bl.a. Kaj Snellman och Henry Backman talade för att SU skall bestå av en intellektuell elit som bedriver ungdomspolitik genom att besätta olika styrelseposter inom alla svenska organisationer. Personer som efter kriget i slutet av 40-talet anslutit sig till SU och alla icke-Helsingforsare ville däremot att Svensk Ungdom skall vara en riksomfattande organisation för alla svenskspråkiga ungdomar. Denna skillnad i åsikter tog sig ofta uttryck vid val av styrelse, så att det uppstod en allians mellan Nyland och Österbotten mot Helsingfors. Nyland och Österbotten var i populistisk opposition mot Helsingfors, för att man ansåg att Helsingfors i allt för hög grad dominerade organisationen och ansåg sig vara bättre än andra SU'are.

Ett annat hett debattämne var fraktionsbildningen inom SU. Svensk Ungdoms lokalavdelning i Helsingfors ville, med Georg C. Ehrnrooth och Victor Procopé i spetsen, dela upp sig i en högerdelegation och en socialliberal delegation. Då saken behandlades i centralstyrelsen uppstod en livlig debatt, där åsikterna i centralstyrelsen var delade. Ordförande Schildt var egentligen för en fraktionsbildning, men försökte fungera som förmedlare. Efter omröstning godkändes fraktionsbildningen,

men Frank Jernström, Harry Granberg och alla centralstyrelsemedlemmar från Österbotten reserverade sig mot beslutet i protokollet med motiveringen att fraktionsbildningen kommer att gå igenom hela Svensk Ungdom och via SU också genom hela SFP. De ansåg vidare att ideologin är svenskheten och resten är en "bisak".

Ett debattämne var också åldersgränsen, som då var 40 år. Man ville sänka åldersgränsen för att det fanns "killar som man aldrig blev av med", men också för att SU'are som vid 40 år slutade var ur spel i partikarriären. De som inte verkat inom SU hade gått förbi i karriären. Dessutom försummade SFP att "plocka upp" personer från SU och många aktiva SU'are har aldrig arbetat aktivt inom SFP.

På Franks tid var SU ganska inåtriktad. Man diskuterade inte mycket vad som hände i riksdag och regering. Ibland fanns det artiklar om detta i Svensk Framtid.

Högerdelegationen och den social-liberala delegationen skötte samarbetet med motsvarande organisationer i Norden. Den social-liberala delegationen samarbetade med folkpartiets ungdomsorganisation i Sverige, Norges Unge Venstre och med Radikal Ungdom i Danmark. Organisationerna samlades två gånger per år till möten. Bl.a. råkade ett möte 1949 i Norge inträffa samtidigt som man i Norge diskuterade ett ja eller nej till anslutning till A-pakten (Nato). Det förekom livliga gatuparlament och demonstrationer i Oslo.

Som en rolig incident minns Frank ett årsmöte (nuvarande kongress) i Åbo på slutet av 40-talet. Efter årsmötets slut firade nämligen den nyvalda centralstyrelsen sitt val till långt in på natten. Plötsligt beslöt ordföranden att den nya styrelsen skall samlas till konstituerande möte.

De flesta av centralstyrelsemedlemmarna var då en aning "trötta". För mötet borde utses en ordförande och en sekreterare. En diskussion fördes om vem som borde vara mindre "trött", ordförande eller sekreterare. Lyckligtvis fanns också John Forsberg, absolutist, på plats. Efter en stunds resonemang kom man till att Forsberg skulle fungera som sekreterare, eftersom det viktigaste ju ändå var att få besluten upptecknade.

På den tiden använde man i protokollen titlar på alla personer, likaså inom SU. Titlarna i ett protokoll förorsakade en gång i centralstyrelsen viss uppmärksamhet. Sekreteraren, som var antingen Kristian Gestrin eller Giovanni Mariani-Cerati, hade använt order "herr" framför Georg C. Ehrnrooths namn. Ehrnrooth tog till orda och påpekade, att han är vicehäradshövding. Då replikerade Frank Jernström, att man nog kan vara herr fastän man är vicehäradshövding.

Som vägkost i framtiden hoppas Frank att SFP bättre tar vara på aktiva personer i SU och inte förbigår dem.

SU stärker sin ställning inom partiet

Kristina Roos, utbildningssekreterare på Svenska Folkpartiet och SU's tidigare förbundssekreterare, berättar hur SU-organisationen utvecklats och förändrats under 60-talet.

På partidagen 1967 godkändes en stadgeändring i enlighet med den nya partilagen. Tills då hade SU bara haft fem observatörer på partidagarna, men fick nu rätt att sända 18 delegater. I och med detta krävde SU'arna också representation i utskotten, och sedan dess har ju SU varit mycket synlig på partidagarna.

Partiets inställning till SU har ändrats enormt. SU skulle vara tyst och snäll, då var man nöjd i SFP. Opponerade man sig inom SU mot något eller framförde man nya idéer, var man mycket oförstående i partiet och kunde t.o.m. ta riktigt illa upp. Förhållandet mellan SFP och SU förändrades först när Jan-Magnus Jansson var SFP-bas och Pär Stenbäck var SU-ordförande.

Något som en gång verkligen satte känslorna i svall under en partidag var SU's radikala förslag att en du-reform skulle genomföras inom partiet. Förslaget gick givetvis inte igenom - den gången.

Efter riksdagsvalet 1966 ändrades SU's förhållande också till Svenska Riksdagsgruppen. I tre valkretsar toppades listan av invalda med SU'are: Åboland C-O. Tallgren, Nyland Henrik Westerland, Helsingfors Georg C. Ehrnrooth.

De var alla personer som SU'arna kände väl, och det tidigare samarbete i SU underlättade nu kontakten till riksdagsgruppen.

Storsamlingen som SU årligen arrangerar med ett speciellt tema och för att nå så många nya medlemmar som möjligt, hade till en början en helt annan karaktär. På kongressen 1965 tillsattes ett antal utskott som under året skulle arbeta kring olika frågor. Då som nu var det litet si och så med fliten i utskotten. Inför kongressen 1966 beslöt centralstyrelsen på förslag av Kristina Roos att en höstsamling för utskotten skulle ordnas. Så skedde också. Under den första höstsamlingen samlades utskotten till möten och Jan-Magnus Jansson ställde upp och berättade om partiarbetet. Alla utskotten hade mött upp. Det var bara ordföranden Pär Stenbäck som ensam fick hålla kulturutskottsmöte. Hans medlemmar hade aldrig dykt upp.

På Kristinas tid ordnades olika slags tävlingar inom organisationen, några av dem verkar fortfarande helt användbara. För aktivitetstävlingen krävdes olika prestationer olika år. Man mätte aktivitet med mått som deltagare i seminarier, möten utöver årsmötet och insatser i valarbetet.

Varje år fick lokalavdelningarna göra upp förslag för en presentationsbroschyr över den egna verksamheten. Den vinnande broschyren trycktes sedan på centralorganisationens bekostnad och kunde användas i medlemsvärvningar i avdelningarna.

Fototävlingarna var väldigt populära. Som pris delade man ut riktiga prisbucklor som numera har degraderats till askkoppor på kansliet. Med modell från Folkpartiet i Sverige införde man ett "politiskt körkort" i SU. I lokalavdelningarna studerades olika samhällsfrågor och politik, och sedan ordnade SU förhör. Klarade man provet fick man det politiska körkortet, ett mycket aktat papper med fotografi och allt. Kristina berättar att hon t.o.m. använt sitt som identitetskort.

På 60-talet hade SU många invalda i Finlands Svenska Folkting, och många av utskottssekreterarna var SU'are. Man motionerade också till folktingssessionerna. En av motionerna behandlade bl.a. reformering av namnlagen ...

Det är många andra frågor Kristina Roos tycker går igen i debatten. Fred, miljö och u-landsproblematik har varit SU-frågor ända från 60-talet. SU har också alltid tagit upp nya frågor som inte alltid fått förståelse bland det äldre partifolket. 1967 höll man ett seminarium på Airisto under rubriken "Samhället och Sexualiteten". Här behandlades bl.a. abortlagstiftningen och attityder kring olika samlevnadsfrågor. SU-aren Christoffer Taxell var mera intresserad av landskampen mellan Sverige och Finland som pågick i TV, än av seminariet. Den fem år äldre ordföranden Pär Stenbäck fick honom i alla fall från apparaten för en stund.

Efter seminariet började ett rykte få spridning i SU-kretsar. En känd SU'are som länge varit barnlös började tre månader efter seminariet vänta familjetillökning. Det har alltid varit nyttigt att delta i SU-verksamhet!

Kristina Roos tycker att det är positivt att SU lyckas ge ut Svensk Framtid regelbundet. Det var Rafael Paro som i en natt-tågskupé, med samtliga centralstyrelsemedlemmar inklämda, kläckte idén om att börja ge ut SF i tabloidform varannan vecka med hjälp av en anställd redaktör.

Eftersom SU endast hade en anställd tjänsteman, sköttes mycket av arbetet med talkon. Speciellt kommer Kristina ihåg Stig B. Ingström, som jobbade på Stockmanns, och därifrån alltid fick med sig ett gäng på talkon. De kallades av någon orsak för butiksliberalerna.

Pärre Stenbäck var också hjälpsam på den tiden och ställde alltid upp med sin lilla röda "hoppa" (märket på bilen ospecificerat) när det behövdes transporter av något slag. CST-medlemmarna skötte sina distrikt som oavlönade ombudsmän.

Det är något av den här talko-andan som Kristina Roos saknar idag. En orsak till att SU inte är attraktivt för ungdomar kan vara att ingenting kommer färdigt serverat utan verksamheten och organisationen måste formas av medlemmarna själva. Att ungdomar inte har lust till det kommer fram om man funderar på vilka aktiviteter som är populära idag: slalom, surfing, elektronspel och andra sysselsättningar, som inte kräver att man kommunicerar med någon, bara att man köper en dyr utrustning och sätter i gång i egen takt. Ungdomarna tappar sitt naturliga leklynn nuförtiden, tycker Kristina Roos, som inte tappat sitt leklynn - ens som partitjänsteman.

Olav Jern

Politiserandets tidevarv I

Olav Jerns intresse för politik väcktes i ett tidigt skede, men själv aktiverade sig Olav dock inte inom politiken förrän han började studera vid Tekniska Högskolan i Helsingfors 1969. En bidragande orsak till detta engagemang här-
rörde sig säkert från det faktum, att han hösten 1970 p.g.a. den svåra bostadsbristen i Helsingfors måste dela bostad med någon. Denna någon råkade bli Peter Stenlund.

Olav aktiverade sig inom SU och snabbt klättrade han uppåt inom organisationen. På kongressen i Korsholm 1972 valdes han till första viceordförande. 1973 i Kristinestad valdes han till förbundsordförande. Från denna post avgick han 1975 med avsikt att slutföra sina studier, vilket han också har gjort. Olav bröt dock inte helt kontakten med organisationen, eftersom han var SU's representant i Nordiska Centerungdomens styrelse och ordförande för NCF's styrelse 1977 - 1979.

Vi träffade Olav en dag i slutet av februari 1983. Han höll just på att ta farväl av sina arbetskamrater på justitieministeriet. Följande dag skulle Olav med familj flytta till Österbotten för att tillträda en tjänst vid Österbottens Landskapsförbund. Men Olav hade ändå tid för det ärevärdiga kulturutskottet och dess frågor.

Den interna diskussionen

Kännetecknande för den här tiden var hårda diskussioner om olika programfrågor.

Demokrati-begreppet var föremål för många, långa debatter. Vi var inne på planeringsdemokratin. Hur utveckla individens möjligheter att påverka sin närmiljö? Kommundelsfullmäktige var ett sätt. Kongressen 1971 tog också ställning för landskapssjälvstyrelse. En fördomsfri debatt fördes kring ekonomisk demokrati, där man bl.a. ville utöka den regionala självständigheten i ekonomiska frågor. Detta var ju nära anknutet till den intensiva regionpolitiska debatt som fördes med Jan-Erik Granö som primus motor.

Under 1970-talet fortsattes också den debatt som påbörjats under slutet av 60-talet om miljöfrågor. Debatten utvecklades dock, från att ha berört olika nedsmutsningsfenomen o.dyl., till att börja kräva en ekologisk helhetssyn i debatten. 1974 togs kärnkraften upp till diskussion, delvis kom inspirationen från Sverige. Den diskussionen kom allt mera att dominera diskussionerna under slutet av 70-talet.

Inom SU jobbade vi också med ett nytt politiskt program, som godkändes av kongressen i Pedersöre 1976. Det var i detta sammanhang, som decentraliseringstanken och lokalsamhällets idé lanserades och vann fotfäste inom organisationen.

Vi var också i hög grad inne på frågor om global solidaritet och jämlikhet. Jämlikhetsdiskussionen fördes inte så mycket om jämlikheten mellan män och kvinnor, utan närmast om jämlikhet i samhället i allmänhet.

Man kan också notera, att vid kongressen 1973 diskuterades tredje kanalen. Det var framför allt Ralf Norrman, som drev denna fråga. Diskussionen resulterade i alla fall i ett ställningstagande till förmån för kanalen. Detta var det första politiska beslut som gjordes om den tredje TV-kanalen.

I början av 70-talet fanns det tre ganska klart avgränsade grupper inom SU; liberala, center och höger-fraktionerna. Speciellt högerfraktionen och Nordisk Grund kom ju att leda till vissa oförglömliga händelser inom partiet.

Hösten 1973 kom ett antal höger-SU'are upp till centralkansliet med en skrivelse, av vilken det framgick att personerna i-fråga vill utträda ur organisationen. Det här skedde innan Ehrnrooth hade lämnat partiet. SU'arna hade redan gjort sitt val, och det var inte så mycket att göra åt det. Sist och slutligen gick det bra. De utträdande vägrade acceptera spel-reglerna inom partiet och de drog sina egna konsekvenser. Partiet bibehöll sin enighet.

SU var en stark organisation under denna tid och vi hade många goda tänkare och debattörer. Jag nämnde här redan Jan-Erik Granö och Ralf Norrman, men det fanns andra. Lars-Erik Häggman var en mycket stark ideolog, som rörde om i debatterna. Han gick visserligen senare ut ur SU. En likasinnad hade Häggman i Peter Stenlund, vars vidare öden torde vara alla bekant. Peter Backa var i sin tur kanske SU's främsta förespråkare för decentraliseringstanken.

Det fanns dock också SU'are, som höll sig till mera konkreta och jordnära frågor t.ex. Roger Broo var en sådan. Rachel Nygård tog ofta upp ekonomiska och också organisatoriska frågor. Ralf Norrman var en varm förespråkare av regional jämlikhet och Leif Rex var ofta inne på samma fråga. Björn Månsson var synnerligen aktiv såväl som ideolog som organisatör. Namn som Matts Brommells, Henry Wiklund och Ulla-Maj Jern må också nämnas.

Svensk Ungdom och partiet

SU hade en avsevärd roll inom partiet. Vi var pådrivare av nya frågor, vilket framför allt märktes under partidagarna och i partidagsbesluten. Den största framgången var otvivelaktigt det, att vi i hög grad lyckades påverka utformningen av partiprogrammet. Vi hade också en hel del unga människor i partiets centralstyrelse, vilket gav oss möjligheter att också mellan partidagarna påverka partiets politik.

Det var alltså främst genom partiet, som vi gjorde allmän politik. Partidagarna, centralstyrelsen, de var våra kanaler.

Under den här tiden började man också intensifiera samarbetet mellan ungdomsorganisationerna bl.a. för att förbättra ungdomens påverkningsmöjligheter i samhället. SU hade haft ett mycket intensivt samarbete med liberalerna, men under Taxells, Granös och min tid utvecklades samarbetet framför allt med centern och NKL.

Under Taxells tid hade vi rätt mycket kontakt också med ungdomsföreningsrörelsen, men allmänt måste vi nog konstatera, att denna tid var politiserandets tidevarv. Under slutet av 1970-talet övergick man att diskutera mera olika konkreta frågor.

SU's roll idag

Idag är det en stark opolitisk stämning i samhället. Det är svårt att få ungdomen motiverad för politisk verksamhet. Egentligen är det inte så underligt att en sådan här svängning skett, om man ställer den i relation till den allmänna samhällsutvecklingen. I samhället florerar ett snävt intresse/revirtänkande, där man håller fast vid vunna fördelar. De stora solidaritetstankarna har fått ge vika. Man måste i alla fall komma ihåg att den finländska demokratin indirekt bygger på politiska partier. Det är viktigt, att alla åsikter får komma fram i ett samhälle, att deras styrka mäts och att de sammanjämkas. Det kan vi göra genom det politiska arbetet.

Det finns mycket SU kunde göra i dagens samhälle. Återuppliva solidaritetstanken, fortsätta den ekologiska debatten, och gå åt den förmyndarmentalitet som spridit sig i dagens samhälle. Vi måste se till, att människans ansvar för samhällsutvecklingen stärks. Vi måste lita på människan och hennes förmåga att reglera konflikter.

Politiserandets tidevarv II

Björn Månsson

Det är få som i "modern" tid kan uppvisa en sådan SU-karriär som Björn Månsson. Som 14-åring blev han invald i SU's i Lovisa styrelse 1967, lockad till årsmötet av Sture Sveholm. I centralstyrelsen har Björn suttit på olika poster från 1969-79. Först som skolungdomsrepresentant, sedan som vice ordförande 1970-71, AU-ordförande 1974-75, förbundsordförande 1975-77 och till slut som t.f. förbundssekreterare 1979 - .

Om debatten i SU säger Björn att den inte har varierat så mycket under åren. I slutet av 60-talet diskuterades u-landsproblematiken, en diskussion som hållit i sig genom åren. De social-liberala frågorna har numera nästan helt tappats bort ur SU-debatten, men stod tidigare för en väsentlig del. Björn nämner specialprogrammen om kriminalpolitik och beväringsarnas ställning.

I början av 70-talet vaknar Österbotten och regionalpolitiken kommer in i bilden. Mittenförbundets grundande 1972 förde in nya dimensioner i tänkandet också i SU, och förbundets betydelse kan inte nog betonas, tycker Björn. Mycket av idéerna importerade man från centern i Sverige. Hit hör bl.a. det centrala begreppet lokalsamhälle, men också andra ingredienser i miljödebatten.

Kärnkraften måste man nämna alldeles särskilt. Det är med kärnkraftsfrågan SU nått sina största politiska framgångar inom SFP, men också utåt. 1974 introducerade dåvarande förbundssekreterare Jan Store kärnkraftsproblematiken för SU, och sedan dess har kärnkraftsmotståndet rankats högt bland de politiska frågor man engagerar sig för inom SU.

År 1974 på partidagen i Vörå tog SFP ställning för kärnkraften och man nämnde t.o.m. orterna Lovisa, Olkiluoto och Kpparnäs som placeringsmöjligheter. Under året jobbade SU'arna i olika instanser inom partiet, ordnade diskussioner, skrev i tidningar och deltog i möten och debatter. På följande partidag, som hölls i Hangö, tillsattes ett energipolitiskt utskott att åter dryfta frågan om kärnkraft. Björn kommer ihåg att förutom honom själv var den enda kärnkraftsmotståndaren i utskottet Gustav Sundman. Ännu på partidagssupén var utskottet tvunget att sammanträda för att nå samförstånd inom utskottet. Om den trevliga miljön i aulan på Hangö Casino eller Björns och Gustavs skickliga argumentering ledde till att man från denna partidag kunde resa med ett beslut i kärnkraftsfrågan i bagaget som t.o.m. SU'arna kunde vara rätt nöjda med, vet man inte. Huvudsaken var naturligtvis att skrivningarna inte längre var positiva för kärnkraftverken, tycker Björn och hoppas att detta beslut fortfarande skall vara vägledande för SFP.

SU's agerande i kärnkraftsfrågan visar tydligt på vilka metoder man valde för att nå sina mål. Så här efteråt erkänner Björn att den SU-generationen kanske var litet för byråkratisk och konventionell i sina metoder. Man nådde många äldre med sina idéer, men hade svårt att alla gånger nå ut bland ungdomarna.

Någonting som alltid aktiverat folk i SU är de otaliga kotterierna som vuxit fram. Själv var Björn med 1969 i Ung Progressiv Politik (UPP), som märkast jobbade mot den skäggiga radikalen Stenbäck. Till UPP hörde bl.a. Lars Tiusanen från Åbo, Bambi Appelqvist från Helsingfors, Johan Karls från Oravais och Clara Wikström från Helsingfors.

I en Svensk Framtid från våren 1973 före Olav Jern blev vald, har Björn hittat ett kåseri av Ludvig med Liggaren som stod kretsar i Åbo nära. I kåseriet spekulerar Ludvig i det förestående ordförandeskiftet och lancerar Toffe Taxell som kandidat trots att han redan en gång innehaft taburetten. Argumentet är att Toffe är en god mittenman som har energi och omdöme (ibland). Håkan Nordman nämns som ett annat alternativ. Däremot utdöms Olav Jern och Peter Stenlund som allt för obekanta för fältet för att ha några chanser.

Björn kan inte låta bli att nämna de närmast legendariska mellanöls-omröstningarna på flera SU-kongresser efter varandra. För den som inte känner till historien kan det vara roligt att veta. Pedersörebon Bjarne Burman hade år efter år samma motion till kongressen som handlade om att mellanölet skulle tillbaka till Alko. Av någon anledning kom frågan upp en söndagmorgon då de som var sömnigast efter kvällens supé inte orkat till mötessalen. Resultatet blev att SU efter omröstning godkände den Burmanska motionen, ett beslut som sedan revs upp.

Björn Månsson anser, att dagens SU-generation väl har klarat sig i de opolitiska strömningarna. Men, varnar han, den opolitiska vågen kommer att vända, och då måste man inom SU ha en beredskap att motsvara de nya kraven på rent politisk aktivitet. Man får inte ge upp nu då det känns motigt att jobba politiskt, men de finlandssvenska ungdomarna behöver en politisk kanal, även om de inte alla gånger själva är medvetna om det. De politiska frågor som SU alltid har ansett angelägna - framtidsfrågor, fred, miljö - kommer inte att bli mindre aktuella. SU skall fortsätta på den utstakade vägen, skarorna skall nog sluta upp kring den - förr eller senare.

Astrid Thors

Vi gick in i 1980-talet med ett yngre SU — Bävren föddes

På SU-kongresserna i slutet av 1970-talet brukade Christoffer Taxell, då han framförde partiets hälsning eller inledde den allmänpolitiska debatten, säga att det var så roligt om han kände få av de närvarande. - Nu väl inne på 1980-talet har vi sällan hört honom säga det. - Varför då? En teori är att han faktiskt känner bara några SU-are nu längre.

Det här speglar rätt väl SU's förändring under de senaste åren. Vi har faktiskt blivit en ungdomsorganisation. Medelåldern på de aktiva har sjunkit och skolungdomens andel blivit allt större. I mitten av 70-talet var SU en mycket ekologisk rörelse. Med Micke Ingberg blev vi på nytt en ungdomsrörelse. Micke poängterade starkt när han gav sin programförklaring som ny ordförande att han skulle jobba med ungdomsfrågor. Efter det har vi blivit en svensk ungdomsrörelse. Det märks på många sätt. Vi diskuterar finlandssvenska frågor och gör sådana initiativ. Vi känner ett starkt ansvar för de finlandssvenska institutionerna. Och vi jobbar för att samla svenska ungdomar och fylla luckor där det brister i svensk ungdomsverksamhet.

Medlemsvärningen inriktades också konsekvent på litet yngre "årgångar". Det här blev en litet het potatis i korridor-snacket på Bulevarden 7. Så länge politiken varit synlig i skolorna ansågs det att SU inte skulle ha aktivitet för skolungdomar - det skulle mitten och moderater sköta. Leif Rex, inte speciellt blyg och tillbakadragen och som inte skyr bras-kande inlägg i diskussioner, tog fram spöket - den här problematiken - på en kongress. Adrenalinhalten blev ganska hög hos många.

Det finns också andra exempel på att vi varit så eniga i stora frågor att vi låtit låsa oss i småfrågor och elda upp oss kring dem. - T.ex. diskussionen om dagvårdsformerna eller kampen om I och II viceordförandeposterna, som fördes 1978.

Positionerna var helt låsta 1978. Lars Rögård skulle avgå som I viceordförande medan II viceordförande Astrid Thors var beredd att fortsätta. Då tyckte den nyländska och helsingforsiska kretsen, anförda av de allvarliga unga männen Peter Saramo och Robin "Roppe" Elfving, att det var naturligt att Astrid skulle bli I viceordförande p.g.a. "anciennitet". Men detta tålde inte den österbottniska självkänslan. Österbotten hade ju alltid haft ordförande/I viceordförandeposten. Åbolänningar stödde österbottningarna som seden bjöd. Därmed hade Österbotten majoritet. - Och då meddelar Thors att hon drar sig ur hela viceordförandekampen. Viceordförande blev Åsa Sundholm (I) och Harry Johansson (II), Åboland. Men vad hände sen - AU-ordförandens namn blev Thors. Och på följande kongress fattades det viktiga beslutet att man har två (2) viceordföranden, inte längre I och II!

Sedan började tiden då det åtminstone skulle finnas en jurist/juristfrö i presidiet, t.ex. Peter Iiskola, Nina Wilkman, Kim Hansson. Med detta vill vi bevisa att juristernas relativa andel av aktivister i SU inte har något att göra med vår beundran för justitieministern (vi är inte klonade "Toffe-exemplar" hur gärna vi än skulle vara det!).

Men jurister och juristfasoner hade också tidigare förekommit i SU. Några kommer ihåg ett arbetsutskottsmöte som höll på att bli upptaget på band av dåvarande AU-medlemmen Jarl-Christian Heinrichs. En diskussion skulle föras om moderaternas ställning. För att ha bevis av något slag hade Heinrichs synligt med sig en bandspelare på mötet; antagligen skulle lämpliga farbröder informeras.

Ojusta metoder kan inte tillåtas, och senare erfarenhet visar ju nog att bandningar kan vara nog så okloka.

Ett problem för SU har varit att man ibland lyckats köra fram unga förmågor så att det inte finns någon skillnad mellan partiet och SU. Vi har haft två ministrar med SU-medlemskap, en partiskreterare, flere ministersekreterare, riksdagsgruppens sekreterare, partitjänstemän osv. Men visst finns det en generationsklyfta mellan partiet och SU ändå. Ganska klart är att många gamla (social)liberala SU-are inte förstått våra socialpolitiska ställningstagande som bygger på individuella lösningar och frivilligt arbete. - En sådan politik är också svår att passa in i ett 60/70-tals mönster. Vår aktivitet i fredsfrågor har kanske också undgått att få förståelse bland de litet äldre.

Men partiet gör sitt bästa. På den bejublade SU-kongressen jämte supé i Närpes får de flesta se en otrolig syn. Partiets högt värderade representanter framträder som go-go-pojkar i jämställdhetens namn. Succén var given och lysande "reservkarriär" kunde utlovas åt artisterna, om de skulle behöva hitta någon annan sysselsättning än politik.

Också Bävern var med på kongressen i Närpes (då i flere versioner), såsom han har varit med på partidagar och kongresser sedan några år, också på partidagen i Karleby med dess säkerhetspolitiska debatt - där Göran von Bonsdorff också deltog, men hade en del att säga om "djuret". Varför blev bävern SU's maskot? Bäst kan väl Märten Johansson och Bebbe Sundström svara på det. Bävern lever, bygger och bor i sin närmiljö - det lär ha något med det att göra. Och ett sympatiskt djur är det.

På tal om byggande - det är något som både Bebbe och Mårten är mycket lagda för. När Bebbe slutade som förbundssekreterare blev han byggnadsnämndsordförande och började bygga sig själv ett hus. Alla vet vi att Mårten haft ett mycket ömt förhållande till Kirjais, vår kursgård, som rustats upp betydligt under Mårtens fasta handledning och som blivit berikad med en av de skönaste bastur som finns. I den hoppas vi få bada i eviga tider och där lösa de eventuella problem som vi inte löst i våra olika politiska program!

Baktal

Aldrig tidigare i historien har man kunnat förutspå framtiden exakt. Man har förvisso försökt beteckna grova utvecklingslinjer, men dessa har sällan visat sig hålla sträck. I detta avseende är denna historiska dokumentation unik. Med hjälp av den över 100 % helautomatiska fulländade videodatorn, som forskarteamet haft till sitt förfogande, har framtiden kunnat fastställas med mycket noggrann precision.

Som allmän politisk bedömning kan vidhållas, att den outtröttliga politiken för demokratisk jämlikhet för finlands-svenskarna, för bevakande av konstitutionella rättigheter och skyldigheter samt för allmän och omfattande isolation, som Svenska folkpartiet bedrev under Republiken Finlands tid, gav maximal utdelning. Repurkien Svenskfinland kunde smärtfritt grundas under slutet av 20. århundradet, utan våld och aggression, men till stor tillfredsställelse för båda nationer.

Men vilka var då de bakomliggande faktorer som drev på utvecklingen och försatte förändringsprocesserna igång?

En framträdande orsak var Svenska folkpartiets politiska framgångar på 1980-talet. Partiet innehade hela ovannämnda decennium en mycket ledande och ansvarsfylld position inom det politiska livet i landet. Partiet hade flera så kallade "tunga portföljer" i dåtida Finlands regering och offentliga administration. I riksdagsvalet 1983, i vilket man erövrade ett tilläggsmandat, lade partiet grunden till den enorma tillväxt i popularitet och anseende, som sedermera resulterade i att Svenska folkpartiet blev ledande parti inom den s.k. politiska mitten-grupperingen. Partiet erövrade i det urtima riksdagsvalet 1985, 13 tilläggsmandat.

Året därpå ingick Centerpartiet, dåvarande andra största mittenpartiet, och övriga grupperingar, av vilka kan nämnas de Gröna, de Violetta och de Irosaskiftandeorange, en fusion där nämnda partier skrev in sig i Svenska folkpartiet som ideologiska lokalavdelningar. Därmed lade man grunden för de förhandlingar, som sedermera kom att resultera i bildandet av den nya Repurkien Svenskfinland.

Utan att desto mera gå in på analyser i denna broschyr, kan man nämna den avgörande verkan som ungdomen haft, även i denna utvecklingsprocess. På kongressen 1983 i Tammerfors förde Svenska folkpartiets ungdomsorganisation, Svensk Ungdom, upp frågan till allmän kännedom. På denna historiska kongress kunde ungdomarna inom partiet, uppmuntrade av det nyss föranstaltade riksdagsvalets framgångar och den nya enighet som efter tio års konfliktfyllda fraktionsstrider kunde uppnås i Tammerfors, enas om en resolution om ett självständigt Svensk-Finland. Detta var den utlösande faktorn i det sista skedet i utvecklingen för ett självständigt Svenskfinland.

Historieforskarteamet. De står nuförtiden staty i Hufvudstaden

Repurkin Svenskfinland

Mycket vatten har flutit i de österbottniska älvarna, sedan Svensk Ungdom grundades för 60 år sedan. Undertecknade har fått i uppgift att se tillbaka på de senaste 20 händelserika åren nu inför jubiléet och dokumentera nuläget för historie-skrivningen.

Många av de här personerna skulle ha glömts bort om inte Svenskfinland hade proklamerats självständigt 1992, och om inte många av 1970 och 1980 talens SU-aktivister nu hade framträdande poster i den unga repurkin.

Repurkins historia

Tanken om en finlandssvensk stat väcktes på kongressen 1983 i Tammerfors. Det hade blivit allt mer uppenbart att upprätthållandet av ett tvåspråkigt Finland hade blivit väldigt resurskrävande. T.ex. kraven på utbildning på modersmålet, tvåspråkig information och service från vaggan till graven kostade mycket pengar för Finland. Tanken väckte stort intresse och diskuterades ivrigt i många år, också på regerings nivå.

1985 tillsattes en parlamentarisk kommitté som kom fram till att det mest ändamålsenliga var ett självständigt Svenskfinland. Omedelbart skred man till åtgärder, och tillsatte en kommitté för att reda ut statsskicket. Kommittén bestod av ordförande Nina Maria Wilkman samt ledamöterna Magnus Rafael Hertzberg, Nika Magdalena Junker, Mona Margareta Selenius och Kim Emil Sirenus. Arbetet resulterade i ett skreget, men för finlandssvenska förhållanden mycket lämpligt statsskick, REPURKI. Statsmakten godkände förslaget och presidenten stadfäste det. I sitt nyårstal 1991 yttrade presidenten de bevingade orden: FINLANDSSVENSK, TA DIN KUSTREMSA OCH GÅ!

KORTA FAKTA

Hufvudstad: Vasa
Nationalsång: Evitskog, V.Hurmio
Flagga: Korsflagga på rött botten med gult kors
kallas "Lille-lappen"
Vapen: Bävern
Nationaldag: 6 november
Folkmängd: 0,5 miljoner
Språk: finlandssvenska och samiska
Religion: evangelisk lutherska läran
Ärkebiskop: Ralf Grahn
Biskop i Borgå stift: Therese Grahn
Kimito stift: Kaj Grahn
Karleby stift: Stefan Grahn

Ärkebiskopen

STATSSKICKET

Omedelbart 1992 skred vi till val av monark. Valet tedde sig mycket naturligt, eftersom i vår krets fanns en Rex. Han hade dessutom äktat prinsessan Victoria av Sverige, som ansågs vara en tillräckligt representativ gemål även för de mest kräsna. Monarken Leif Rex" främsta uppgift är att bevista de otaliga finlandssvenska jubileerna och årshögtidligheterna.

Många tyckte att president Christoffer Taxell spelade i egen ficka, då han som justitieminister genomförde reformen om direkta presidentval. Detta skedde nämligen året innan ha själv på höjden av sin popularitet blev Svenskfinlands första president. Han har naturligtvis skött sig utmärkt, men man får inte glömma stödet från regeringen.

Statsminister Barbro Allardt har en stark ställning i vår repurki. Tack vare hennes insats och idoga arbete fick Svenskfinland självständig representation i Nordiska Rådet och i de övriga nordiska samarbetsorganen.

Utrikesminister är John Erickson. Hans diplomatiska skicklighet har varit till stor hjälp i utvecklandet av relationerna till den stora grannen i öster dvs. Finland. Sedan alla stormakter accepterat Norden som en kärnvapenfri zon, kan han numera också i större utsträckning koncentrera sig på Svenskfinlands relationer till den s.k. ny-fattiga fjärde världen i Nordamerika.

Justitieminister är för tillfället SU:s första kvinnliga ordförande, Astrid Thors. Hon håller på att rensa upp i den föråldrade porrlagstiftningen från början av 1980-talet. Hon har gjort en lysande karriär, trots att hon också ensam tagit hand sina fem adopterade barn, vars föräldrar blev offer för den sydafrikanska apartheidpolitiken.

Ulla-Maj Kukkonen, vår undervisningsminister, är den samma decentralisten inom regeringen. Hon kämpar intensivt för att återflytta Social- och kommunalhögskolan till Helsingfors och för att även Pedagogiska fakulteten skall utlokaliseras från huvudstaden.

Jerker Johnson, vår utmärkta finansminister, har gjort ett idogt arbete för att hålla inflationen nere och arbetslösheten uppe. Det senaste närmast med tanke på fackföreningarnas verksamhet.

Miljöminister Thomas Zilliacus är arbetslös, lyckligtvis. Miljöproblemen är dumpade över bord genom lagen om avskaffandet av miljöproblem.

Kulturminister Erik Häggman har förutom en stark politisk insats också hunnit förverkliga en egen LP-skiva, Mexico-Grill-Rock.

Det första Roland Wiik gjorde som trafikminister var att införa hästdragna spårvagnar i metro-tunneln i Helsingfors. Han har dessutom gjort filatelisterna glada genom att införa egna frimärken för varje postkontor.

Handelsministern, Raymond Wesander, satte käppar i kugghjulen för storbolagen. Nu växer alternativa små företag upp på löpande band, och Svenskfinland har på en kort tid sjufaldigat sitt antal Direktörer.

För Dag Wallgren, vår jordbruksminister, var terminologin inom denna sektor till en början okänd. Att sly inte var en insekt kom han till insikt om och att AIV inte är det samma som "arbetarnas internationella vänskapsförbund" vet han också numera.

Förutom regeringen finns det fyra riksdagar.

I Österbotten leds riksdagen av Maj-Len Kuivamäki. Folke Öhman leder riksdagen i Åboland. F-O Häggglund leder den nyländska riksdagen och Chita Lehtinen den helsingforsiska.

Några ledamöter av den nyländska riksdagen

PARTIERNA

I den nya repurkin har Svenska Folkpartiet gått starkt bakåt. Tillbakagången måste främst tillskrivas partiets oförmåga att förnya sig. Nu då allt gått väl för finlandssvenskarna har partiet förlorat sin primära målsättning.

Svensk Ungdom däremot, som redan under republikens tid kunde erbjuda medborgarna ett klart ideologiskt alternativ, har haft stora framgångar. Men kan med andra ord säga, att principfastheten har vunnit över profillösheten.

Följande partier är representerade i riksdagarna:

Svensk Ungdom, ordförande Anders Stenbäck
Svenska Folkpartiet, Svensk Ungdoms Åldersorganisation,
ordförande Pär Stenbäck

Stenbäck?

Svenskaste Folkpartiet (S'ste FP),

uppstod under republikens sista år i protest mot att SFP fått så många finsktalande medlemmar. I Helsingfors lever partiet kvar, eftersom där finns så många personer med inte helt ren finlandssvensk bakgrund kvar. Partiet leds av Henry Wiklund

Partiordförande, Industrirådet Henry E Wiklund

Alternativa nyliberala centern (ANC),

leds av fredsrådet Roger Wessman. Partiet koncentrerar sina krafter på att få säte i den nyländska riksdagen.

Repurkins kommunistiska parti (RKP),

med ordförande Guy Bärlund i spetsen motarbetar handelsministern. RKP vill nämligen återinföra storbölagen, åtminstone i liten skala.

Kamrat Bärlund

Alternativ 14 (A 14),

leds av Peter Backa, som hunnit med elva (11) alternativ sedan det begav sig. Allt eftersom alternativen har grundats, har ideerna förverkligats. A 14 arbetar nu för ett återinförande av spritmonopolet.

Alternativa
miljörådet Peter Backa

INSTITUTIONER och ÄMBETSVERK

Några SU:are har alldeles naturliga förutsättningar att sköta vissa uppdrag inom repurkin, vilket har beaktats.

Fångväsendet

Chef för fångväsendet är Bjarne Burman

Friskvårdsverket

Chef för detta verk är Britt Sund

Brandkårsverket

Chef är Kerstin Österman, som ju alltid har varit känd för sina brandtal.

Statens järnvägar

Chef för statens järnvägar är Gräls Ingberg.

Sjöbevakningen

Chef är Bie Sjölund. Hon vandrar målmedvetet runt Lojo sjö och bevakar den efter bästa förmåga. Kim Hansson sköter bevakningen kring vår kustremsa. Stationerad på Åland har han den bästa förutsättningen att mota u-båtar i Skiftet.

Bie Sjölund

Andra SU:are har igen fortsatt på den banan de började på under 1980-talet.

Svenskfinlands Bank

Chefdirektör är Bengt Häggman. Han gjort sig känd för sina moget övervägda och absolut inte förhastade besluten.

Bengt Häggman

Kerstin Österman har släckt många eldar genom en isande tystnad

Jordbruksstyrelsen

Chef är Johan Selenius. Han har sedan 1980-talet via olika kanaler försökt få till stånd en viktig reform dvs. att jordbruksstyrelsen skall omdöpas till lantbruksstyrelsen.

Centrala filosofverket

Chef är Christian Brandt. I 5-årsplanen för filosofverket prioriterar man inrättandet av kommunala filosofombudsmän för att effektivisera förverkligandet av Lag om parlamentariskt filosoferande.

Chefsfilosof Brandt

*Rörilgas Petterson
och antecknare Gräsbeck*

Polisväsensdet

Leds av ett triumvirat enligt norsk modell. Mikael Aalto kan läsa, Svante Gräsbeck kan skriva och Magnus Petterson tycker om att röra sig i intellektuellt sällskap.

Sjukvårdsstyrelsen

Chef är Berth Sundström. För tillfället är planeringen av Lagen om rehabilitering av slutkörda politiker på slutrakan.

Berth Sundström ser inte ut att för egen del behöva hänvisa till lagen

Fackföreningarnas Centralförbund

Leds av Ulf Ljung och Jan Holmberg. FCF samarbetar med finansministern för att upprätthålla en viss grad av naturlig arbetslöshet.

Skolstyrelsen

Chef är Bill Östman. Han motarbetar aktivt alla reformer och alla rektorer

Bill Östman har duperat många med sitt blida leende

*Fackföreningsbossarna
Ljung och Holmberg*

Statsrevisorer

Martin Gardberg, Christer Nyman och Georg Liljestränd.

MASSMEDIER

Tidningar

Huvudtidningen i repurkin heter Svensk Framtid.

Som chefredaktör fungerar Kristina Wikberg.

Övriga bemärkta medarbetare är bl.a. Tant Molly, Eva Kivilaakso som är chef för insändarsidan, friherre Axel Rappe som axlar ansvaret före den politiska avdelningen, samt kulturutskottet som bidrar med värdefulla artiklar.

Chefredaktör Wikberg

Eva Kivilaakso

Friherre Rappe

Tant Molly

Den nya Brotherus

Veckotidningen Hufvudstadsbladet är internationellt känd framför allt för sina utmärkta TV-kronikor som skrivs av Björn Månsson. Han är känd som den nya Brotherus och spås en lysande karriär som tv- och videokritiker.

Televisionen

För den tredje finlandssvenska kanalen blev det lapp på luckan, för att samerna som invandrat till Lappo fick igenom sitt krav på en egen kanal. Denna kallas allmänt för Lappolyckan. Programchefen kallas igen den finlandssvenska tv-kanaljen, eftersom han startat rörelsen "Programutbud - Nej Tack".

Programchef är Kjell Ewalds, som efterträdde Peter Stenlund, som efterträdde Bengt Bergman.

TV-kanalerna Peter Stenlund och Kjell Ewalds

Anders Svanbäck (andra fr.v.) i ett av sina populära program

TV-redaktör för det populära programmet, frägesportsprogrammet "Västryländsk Nutidsorientering", är Anders Svanbäck. Han planerar en utvidgning av programserien med "Österbottnisk Fornidsorientering".

Statens videocentral grundades av Martin Sandelin. Omdiskuterad är just nu videofilmerna "Bågsågskvinnan".

UTBILDNINGSVÄSENDET

Vasa Universitet

Rektor för Vasa Universitet är Solveig Bergman. Hon agerar häftigt mot undervisningsministrarnas decentraliseringssträvanden. Hon anser att huvudstaden ytterligare bör förstärkas som högskoleort.

Social- och kommunalhögskolan

Rektor för Social- och kommunalhögskolan är Mats Enberg. Den skall bibehållas där den är, konstaterar rektorn med ett fnitter.

Åbo Akademi

Rektor för Åbo Akademi är Monica Vikström. Efter repurkins införande ansåg man det inte nödvändigt att utvidga undervisningen vid högskolan. Åbo Akademi är en högskola för teologer, efter deras uppror 1986 då de övertog Studentkåren. En liten utvidgning kommer i alla fall att ske, ty utbildningen av läns- och kommunalfilosofier placeras där.

Helsingfors Universitet

Rektor för universitetet är Tom Kankkonen. HU är det enda universitet som erbjuder undervisning också på samiska.

Tekniska Högskolan

Rektor för Tekniska högskolan är Mona Wickström. Under hennes tid som rektor har undervisningen omstrukturerats så, att alla studenter har möjlighet att via sina Hemma-hos-video-data-terminaler studera i egen takt.

Centrala Handelshögskolan

Rektor för Centrala handelshögskolan är Tom Lehti. Han har inrättat en ny populär studielinje dvs. The Slalom & Surfing Line.

FÖRENINGSVERKSAMHET

Föreningarna i Svenskfinland är uppdelade i ett föreningsregister enligt följande modell:

- n.t. (nej tack)
- j.t. (ja tack)
- t.t. (tja tack)

Arkivföreningen t.t.:

Har som uppgift att samla finlandssvenska original. Charlie Hindsberg fungerar som ombudsman.

Ombudsman Hindsberg har startat en medlemsvärningskampanj. Han försöker på alla sätt stärka originalens ställning inom repurkin

Kulturfonden n.t.:

J.t. Ändrades till n.t. efter fondens beslut att inte understöda denna kulturellt högtstående publikation. Ordförande är Thomas Baltscheffsky.

Pensionerade charmörer t.t.:

Ordförande är Håkan Karlsson.

Hedersledamot Marcus Grönholm.

Karlsson

Grönholm

Litter-sällskapet j.t.:

Föreningen är medlem av International Litter Society. Ordförande är Patrik "Peik" Henrichsson. Föreningen bidrar till att sänka den högtstående kultur-nivån i repurkin.

Ordförande Henrichsson har belönats med "International Gonzo-litterer of the Year" utmärkelsen

Solkraft j.t.:

Ordförande är Bengt Sohlberg.

Samfundet Svenskfinland - Finland j.t.:

Ordförande är Jukka Karhunen. Samfundet ordnar vänskapsfestivaler mellan de båda ländernas ungdomar. I samarbetet betonar man betydelsen av att ungdomar från länder med så skilda statsskick träffas och umgås.

Ordförande Karhunen

Fred j.t., Mera Fred j.t., Mest Fred j.t.:

Föreningarna har vissa svårigheter att koordinera verksamheten. Ordförandena Siv Johansson, Markus Johansson och Harry Johansson för intensiva förhandlingar. Föreningarna arrangerar förberedande, konsultativa och egentliga Workshops, seminarier, symposier och kongresser inom den europeiska ungdomsstrukturen.

Folkskolans Ovänner j.t.:

Mikael Ingberg basar för denna förening, som motarbetar folkskolor. Han fick nya intryck i USA och tyckte att undervisningssättet i folkskolorna är alltför auktoritärt. I glädjen över att kunna grunda en ny förening glömde han bort att folkskolor inte längre fanns. Föreningens verksamhet fortsätter dock i fall någon skulle komma på idén att införa folkskolor igen.

Inge Särshildt t.t.:

Bokförlaget utger jubileumsskrifter, matriklar, historiska översikter och andra garanterat tillbakablickande publikationer. Förläggare Peter Heinström har nu senast förlagt de inbudna årgångarna från 1980-talet av SFP:s organisationsnytt.

Ingberg motarbetar
auktoriteter

Förläggare Heinström
utger jubileumsskrifter

Detta är de nationella föreningarna. Dessutom existerar enligt tradition ett otal antal föreningar på lokalnivå, Svenskfinland är fortfarande föreningarnas förlovade land.

Finlandssvenskarna älskar också fortfarande utmärkelser och titlar av alla slag. Utmärkelse- och titelväsendet, som är mycket komplicerat, leds av Micce Franck, Roppe Elfving och Peter Saramo. Dessa föredrar ärendena inför Konung Rex. Konungen dubbar riddare och adlar ätter. Det högsta förtjänsttecknet i repurkin är Olavs Korset i Jern. Tillsvidare har endast kulturutskottets medlemmar erhållit det.

Micce

Roppe

Peppe

BEMÄRKTA PERSONER

Mårten Johansson

Sture Fjäder

Bengt Östling

Bjarne Nyman

Fårfarmare i Åbolands skärgård. Han kämpar mot ett tredje 1000 MW vindkraftverk. Han är nämligen orolig för att ullen på hans får skall rakna, och med dålig åtgång som följd måste han anställa en pia för att sköta om sitt ullberg.

Årets hermannekång med egen mannekängskola. Medlemsvärvare i Viktväktarna. Han har själv hållit sig i form genom att idka den nya innesporten "Hoppöverstaketet".

Ett ullberg

Svenskfinlands berömda författare. Sammanställt eposet "Fänrik Sukanen säger".

Fänrik Sukanen, alias "Sukka"

Chefredaktör för tidningen "Forum för Ekologi och Teologi". Han är också nationellt berömd som Svenskfinlands internationella rockstjärna "Bjarne Be Good".

Tomas Bäck

Svenskfinlands mästare i elektronspel.
Agent för Seagram whisky.

Kerstin Sjölund

Pigg ordförande för Förtidspensionärernas
förbund, som har gått ut i en hård kampanj
för sänkt pensionsålder för tjänstemännen
inom ungdomsorganisationerna.

Tom Juslin

Repurkins hederskongressmästare. Arrangerar
de årligen återkommande självständighets-
festligheterna den 6 november. Bas för
Kongressen i Närpes.

Marcus Bök

Har gjort en stor insats för repurkins
energipolitik. Främst är han känd för att
under vindstilla dagar ställa sig framför
vindkraftverk och prata, och sålunda hålla
dem igång.